

## ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

*Κυριακή της Πεντηκοστής – Πράξ. 2, 1-11(19/6/2016)*

### Η ζωοποιός δύναμη Αγίου Πνεύματος

«Πεντηκοστήν εορτάζομεν και πνεύματος επιδημίαν»<sup>1</sup>, αγαπητοί μου αδελφοί. Την γενέθλιο ημέρα της Εκκλησίας τιμούμε σήμερα, κατά την οποία το Πανάγιο Πνεύμα, *εν είδη πυρίνων γλωσσών*<sup>2</sup>, όπως διασώζει το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, κατήλθε επί των Αγίων Αποστόλων, τους κατέστησε Πνευματοφόρους, και συνέστησε το Σώμα της Εκκλησίας, το οποίο έκτοτε συγκροτεί και ζωοποιεί. Για το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος θα ομιλήσουμε σήμερα, το οποίο, όπως ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, είναι «το Πνεύμα το Άγιον, το Κύριον, το Ζωοποιόν...».

Το Άγιο Πνεύμα είναι άρατο στα σωματικά μάτια, ταυτόχρονα, όμως, είναι μία προφανής δύναμη ζωής, που ζωοποιεί τον κόσμο, τον άνθρωπο, την Εκκλησία. «Όπως ο Χριστός, που είναι η Κεφαλή και ο Σωτήρας του σώματος της Εκκλησίας, είναι πάντοτε παρών και τη ζωοποιεί και την οικοδομεί, έτσι και το Πνεύμα το Άγιο παρευρίσκεται πάντοτε σ' αυτή και με την Αγιοπνευματική του χάρη την καλλιεργεί και της δίνει ζωή. «Η Θεία Χάρη του Πνεύματος ταύτην γεωργεί την Εκκλησίαν»<sup>3</sup>, γράφει ο ιερός Χρυσόστομος. Το Άγιο Πνεύμα, λοιπόν, από την ημέρα της Πεντηκοστής, που κατέβηκε στο σώμα της Εκκλησίας, έγινε και παραμένει η ψυχή του Θεανθρώπινου αυτού σώματος...»<sup>4</sup>.

Όλοι εμείς που συνιστούμε το Σώμα της Εκκλησίας, καλούμαστε να ζήσουμε μέσα στο Άγιο Πνεύμα, ώστε και το Άγιο Πνεύμα να κατοικήσει μέσα μας. Ασφαλώς, ο ιερός αυτός σκοπός δε μπορεί να επιτευχθεί με τρόπο μαγικό, ούτε χαρίζεται από τον Θεό. Είναι μία κατάσταση ζωής, η οποία κατακτάται από εκείνους που έχουμε χριστεί με την σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος, χωρίς, όμως και αυτό να είναι αρκετό. Χρειάζεται αγώνας πνευματικός, μιας ολόκληρης ζωής. Μπορούμε να λάβουμε την Χάρη του Αγίου Πνεύματος και να γίνουμε Πνευματοφόροι, όταν έχουμε ορθή πίστη, αληθινή και σώζουσα. Διότι υπάρχει και μη σώζουσα πίστη, αυτή των δαιμόνων· όταν μετέχουμε στα Ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας, ιδίως στην ιερά Εξομολόγηση και στην Θεία Ευχαριστία· όταν προσευχόμαστε και λατρεύουμε τον Θεό, με πνεύμα ταπείνωσης και συντετριμμένη καρδιά· όταν παλεύουμε διαρκώς κατά της αμαρτίας και των εμπαθών λογισμών· όταν εργαζόμαστε τις εντολές του Θεού, τηρούμε το θέλημά Του και

<sup>1</sup> 1<sup>ο</sup> ιδιόμελο Εσπερινού της Πεντηκοστής

<sup>2</sup> Πράξ. 2,3

<sup>3</sup> ΡΓ 52,806

<sup>4</sup> Γεωργία Κουνάβη, «Εφημέριος», Μάιος 2005, σελ. 12

αγωνιζόμαστε να καρπίσει μέσα μας ο καρπός του Αγίου Πνεύματος, που, κατά τον Απόστολο Παύλο, είναι *αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότητα*<sup>5</sup>· όταν έχουμε προσανατολισμένη την πορεία της ζωής μας στον ουρανό, αρνούμενοι την καταστροφική προσκόλληση στα φθαρτά και πρόσκαιρα αυτής της ζωής. Οι άνθρωποι που διέρχονται τον βίο τους με τον τρόπο αυτό είναι πνευματικώς ζωντανοί, καθότι ζωοποιούνται διαρκώς από την ζωοποιό Χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Τί συμβαίνει, όμως, με εκείνους που επιλέγουν να ζουν έξω από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, επιδεικνύοντας άρνηση και απιστία κατά του Θεού; «Χωρίς το Άγιο Πνεύμα ο άνθρωπος είναι ένα ανθρωποειδές, με πολύ ανεπτυγμένα, πολλές φορές, ταλέντα στην επιστήμη, στην τέχνη, στη φιλοσοφία, όχι, όμως, στην ανθρωπιά, σε ό,τι δηλ. κάνει τον άνθρωπο αληθινό άνθρωπο, σύμμορφο με την εικόνα του Χριστού. Σύμφωνα με τη διδασκαλία της Γραφής και των Πατέρων, το Άγιο Πνεύμα μέσα στον άνθρωπο σημαίνει μια σχέση και αναφορά, ουσιαστικό προσανατολισμό και ολοκληρωτική εξάρτηση από τον Θεό. Εξάλλου, όμως, το Άγιο Πνεύμα μέσα στον άνθρωπο σημαίνει μια δύναμη φωτιστική και αγιαστική που καθοδηγεί, ωθεί τον άνθρωπο στον αληθινό του προορισμό, στον Χριστό... όταν ο άνθρωπος δεν έχει μέσα του το Άγιο Πνεύμα, τότε η ύπαρξή του έχει αναφορά στις αντίθετες δυνάμεις κι έχει μέσα του το πνεύμα του πονηρού...»<sup>6</sup>.

Την ίδια στιγμή, η απουσία του Αγίου Πνεύματος οδηγεί στην νέκρωση της ψυχής, της οποίας είναι η ζωογόνος και κινητήρια δύναμη. Ο Άγιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης κατηγορηματικά επισημαίνει: «θάνατος εις τον Αδάμ έγινε όχι ο χωρισμός της ψυχής από του σώματος, αλλά η αποφοίτησις, η αναχώρησις του Αγίου Πνεύματος από της αθανάτου ψυχής»<sup>7</sup>.

Ύστερα από τα παραπάνω, αδελφοί μου, είναι σαφές ότι η απουσία του Παναγίου Πνεύματος συνιστά πνευματικό θάνατο που οδηγεί στην απώλεια της ψυχής, ενώ η παρουσία Του στη ζωή μας συνιστά την όντως ζωή, προτύπωση και πρόγευση της αιωνίου ζωής, την οποία μπορούμε, εν Αγίω Πνεύματι, να κατακτήσουμε. ΑΜΗΝ!

*Αρχιμ. Ε.Ο.*

---

<sup>5</sup> Γαλ. 5,22-23

<sup>6</sup> Σάββα Αγουρίδη, «Το Πνεύμα της Πεντηκοστής», «Θεσσαλία», 15/6/2003

<sup>7</sup> Δανιήλ, Μητροπολίτης Καισαριανής, Βύρωνος & Υμηττού, «Τύπος της Κυριακής», 15/6/2003